

לְבוֹשֵׁי דְמִלְכָּא

א. שמונה קבצים, א, סה.

המחשבה בענין האלהות, בשני הצדדים שלה, דהיינו הצד האחד בצורה המדברת על דבר הבורא והבריאה מכל אחד בפני עצמו כאילו הוא נושא לעצמו, אלא שהם מחוברים יחד מתוך שהבורא מחיה את הבריאה והבריאה מקבלת חיים מהבורא, והצד השני שאין שם שום מציאות של בריאה כלל, והשם בריאה הוא רק מושאל מצדנו, אנו נבראים אנחנו רק מפני צמצום השגתנו, ובאמת הכל הוא בורא, אלהים, אבל הכל הוא ענין אחר ותוכן אחר, שאין לו שום ערך אל התגלות חלקית, ואלהים הוא דוקה הכל, ולא חלק מצד שהוא חלק - המחשבה הזאת פועלת, בכל צד מצדיה, פעולה מיוחדת על רוח האדם...

ב. אוה"ק ב שצט

1. טבע הדבר הוא, שבהשקפה הרגילה, אותה ההתבוננות האלהית הבאה מהדעה המונוטאיסטית, שהיא ההשקפה היותר מפורסמת גם מצד האמונה, היא מסבבת לפעמים עצב וחלישות נפש, מפני הרפיון הבא ברוח האדם בציורו, שהוא בתור נמצא מסובב מוגבל וחלש, רחוק הוא מההשלמה האלהית, המאירה באור תפארת גבורתה...
2. פחות מההשקפה הזאת מיגעת את האדם ההשקפה המונוטאיסטית, הנוטה להסברה הפנטאיסטית, כשהיא מזדככת מסיגיה, המובלטת בחלקים רבים ממנה בהחלק התבוני של החסידות החדשה, שאין שם דבר מבלעדי האלהות...
3. אבל אי אפשר לגשת אליה כי אם על ידי ההרגל הגדול וההתלמדות השכלית היותר זכה שאפשר להיות על פי ההשקפה הראשונה, ואז היא מלבשת את המחשבה האחרונה באורה לכל פרטיה, ונעשית לה בית קיבול והיכל. ד' בהיכל קדשו.

ג. אורות

העניינים שחוץ מזו של גדלת אין סוף, שהם הספרות להגיע על-ידן למקור האמונה, הנם בגדר "איברין דמלכא", ויש מהם בגדר "לבושין דמלכא". ומאן דבזע לבושין דמלכא גם הוא מרים יד ומתחייב בנפשו, ומכל-מקום צריכים לבאר בהדרגה את ההבדלים שבין עקר האמונה ובין הספרותיה, וגם בין הספרות עצמן - את חלופי המדרגות שבהן.

ד. שמונה קבצים, א, סה

על כן אין תרופה אחרת כי אם לסדר את הרעיון באופן כזה, שתהיה המחשבה הראשונה מלבישה לעולם את השניה, ולא יגלו לעולם כי אם הראשונה בתור לבוש לשניה, העליונה ממנה...